

BAKA ISTVÁN

Régi este

A megnyúlt árnyaktól riadtan
égnek futott a fény szilánkja,
s lágy földmeleggel ült a hűvös,
szélfúttá csillagok szagába.

Behálóz egy kopottas fácska
kék árnya, mint a vérerek,
poros lombocska ráz ruhámra
gyöngén kialvó fényeket.

Megállok s száll az esti pára
szép árnyam kontúryját követve,
így rajzolódik fel magányom
egymásnak épült fellegekre.

A görnyedt fűből béka néz rám,
zöld hátán zsiros hold remeg,
s fénylő, hideg szemébe zárja
utolsó húszfilléremet.

(1968)

Vörösmarty

A cserjés börtönrácsba horgad.
Már negyedik napja virrasztok
s nézem, az úton hogy vonulnak
szürkületté fakult parasztok.

Hogy hozzámvénuilt ez az ország!
Elerőtlenedtek a fák.
Ó, erdők, falvak, ki parancsolt
vigyázzban állnotok tovább?

Dereng a kút ráncos vize:
garasra vésett unalom.
Nézek rá, mint a semmibe,
melyen még gyűrűzik dalom.

És megszállják az eget szürke
egyenkabátos fellegek...
Hogy hozzámvénuilt Magyarország!
Erdők, fák, falvak, emberek.

Kutya

Körülhemperegted a fákat,
leráztad irtózatod,
szabad vagy – horpaszodban már csak
a belek láncát lógatod.

De – míg buzgalmad feledi
az udvart, tornáctól az ólig –
a vadvizekre emberi
dühök homloka ráncolódik.

A felhők közt bakancsszögek:
rúgások csillagképei,
lekushadsz – s rettegő szemed
füvek pillája verdesi.

S amint a holdon feltűnik
eszélős hű tekinteted,
mint egy nagy gazda lábait,
végigszagolod a fűzeteket.

Oly bizonytalanná

Oly bizonytalanná tehet
egy ilyen esős, őszi nap,
ha most behunynád a szemed,
homálynak hihetnéd magad.

S a befüstölt, hideg szobából
csak nézed, míg esteledik,
ahogy az ablakon a zápor
parasztarca veritékezik.